

2. LA LECTURA EN VEU ALTA

De la mateixa manera com quan parlem, en la lectura en veu alta és molt important llegir a un bon ritme, entonar bé i fer les pauses i els canvis de to necessaris perquè les persones que ens escolten puguin entendre correctament el que estem llegint.

1.- Fixa't en el vídeo que tens a continuació. L'actriu Pepa Juan s'adhereix a la campanya #CuidemLaCultura, i ens recita un fragment de *La plaça del diamant*, de Mercè Rodoreda.

[#Cuidem la cultura](#)

Quins aspectes destacaries de la lectura que en fa l'actriu Pepa Juan? Comenteu-ho per grups de 4 persones.

Veü	Pausa
Vocalització	Velocitat
Pronúncia	Gestualitat
Entonació	

2.- Ara, prova de fer el mateix amb el fragment adaptat de la novel·la *La pell freda* d'Albert Sánchez Piñol que tens continuació. Assaja tantes vegades com calga i procura aconseguir una pronunciació correcta. Fixa't en l'entonació i els canvis de veu, les pauses i el contacte entre sons i, si vols, grava't. Tin en compte tots els passos que tens a continuació del text.

No es movia del lloc on havia caigut. Feia uns llastimosos sorolls d'ocellet ferit. Una fortor de peix m'entrava pels narius. Em vaig arrossegar, i per observar-lo millor li vaig apartar els braços de la cara, un gest amb el qual buscava protegir-se. Era un dels monstres, d'allò no n'hi havia cap dubte. Però el trets facials es dulcificaven prodigiosament. Cara arrodonida i crani sense cabells. Les celles eren línies d'un estil elaborat, com producte de la cal·ligrafia dels sumeris. Ulls de color blau, Déu meu, quins ulls, quin blau. Un blau de cel africà, no, més clar, més pur, més intens, més brillant. Nas fi, agut, discret, amb l'os central més baix que les aletes. Les orelles, de mida ínfima comparades amb les nostres, tenien forma de cua de peix; cadascuna es dividia en quatre petites vèrtebres. Pòmuls gens prominents. El coll molt llarg, i tot el cos cobert per una pell d'un gris blanquinós amb matisos verds. Vaig tocar-lo amb la punta dels dits, encara malfiant-me. Tenia la fredor d'un cadàver i el tacte d'una serp. Li vaig agafar una mà. No era com la dels altres monstres. La membrana, més curta, gairebé no arribava a la primera articulació. Va fer un crit de pànic. Allò va ser el detonant perquè l'apallissara sense pietat, que no se me'n demanen motius. Cridava i gemegava. Duia un simple jersei, tan donat que li servia de faldilla. Vaig agafar-li el turmell esquerre. Vaig alçar el cos amunt, com si fora un nadó, per observar-lo millor. Era una femella, sí.

Com hem vist, a l'hora de llegir qualsevol text en veu alta, tindrem en compte:

1. El **ritme**: és important llegir a un ritme ni massa ràpid ni massa lent.
2. El **volum** de la veu: no ha de ser ni fort ni fluix.
3. La **fidelitat** d'allò que diu el text: hem de llegir el que hi ha escrit, sense ometre, afegir ni modificar paraules, fragments o frases.
4. La **vocalització**: cal que articulem clarament tots els sons.
5. Les **pauses**: és molt important marcar correctament les pauses d'acord amb els signes de puntuació que ens permetran segmentar adequadament i respectar les unitats d'entonació i la llargària de les pauses. O siga, la tira fònica.

- El **punt** ens indica una pausa llarga i ens assenyala el final d'una oració: *Elena se'n va anar un dia per a no tornar. La seua absència em consumia.*
- La **coma** ens marca una pausa breu dins l'oració: *però els teus restaven vius, rebels invencibles, per molt que tu, durant temps i temps, els haguessis colpejats amb mortals embranzides fins a debilitar la carn malmesa, aclaparada.*
- El **signe d'admiració** ens indica sorpresa, admiració, exclamació: *Que major t'has fet!*
- El **signe d'interrogació** ens indica una pregunta directa: *Què vols que et diga?*
- Els **punts suspensius** deixen una frase inacabada: *Tu molt de dir, però a l'hora de fer...*
- Els **dos punts** marquen una certa subordinació del segon element respecte del primer: *Hi ha els ingredients següents: farina, ametles, ous...*

6. La **correcció**: és molt important pronunciar correctament els sons i fixar-se en els fenòmens fonètics, tant de la paraula com entre paraules.

- **L'Elisió**: consisteix en la desaparició d'una vocal final o inicial de paraules que entren en contacte: *una hora, camí estret, si en vols...*
- **La Sinalefa**: la vocal final d'una paraula s'enllaça amb la vocal inicial de la paraula següent, de manera que formen un diftong: *porta un llibre, hi ha taronges...*
- **La Sonorització**: certes consonants sordes es converteixen en sonores per contacte amb una consonant sonora posterior a final de síl·laba: *els amants, les onze...*